

Sygn. akt III Nsm 314/20

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Kole Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie :

Przewodniczący : Sędzia Agnieszka Skiera-Bilska

Protokolant: sekr. sąd. Patrycja Tomasik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 maja 2023 r. w K.

sprawy z wniosku A. M.

przy udziale P. K.

o pozbawienie władzy rodzicielskiej nad małoletnią Z. K.

postanawia:

I. Oddalić wniosek.

II. Przyznać od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. L. kwotę 480,00 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu.

III. Nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążyć Skarb Państwa.

Sędzia Agnieszka Skiera-Bilska

Sygn. akt III Nsm 314/20

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 7 października 2020 r. (data wpływu do Sądu) A. M. wniosła o pozbawienie P. K. władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką Z. K.. Zarazem wnioskodawczyni wskazała, że gdyby Sąd uznał, iż brak podstaw do pozbawienia władzy rodzicielskiej to wnosi o ograniczenie praw uczestnikowi postępowania i ustalenie miejsca pobytu małoletniej w każdorazowym miejscu zamieszkania matki.

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2021 r. Sąd na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zawiesił postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy o ustalenie bezskuteczności uznania małoletniej toczącej się w sprawie Sądu Rejonowego w Kole o sygn. akt III Nsm 242/20. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało podjęte postanowieniem z dnia 24 stycznia 2022 r.

Uczestnik postępowania P. K. na terminie rozprawy w dniu 16 marca 2022 r. oświadczył, iż sprzeciwia się wnioskowi o pozbawienie władzy rodzicielskiej.

Na terminie rozprawy w dniu 24 maja 2023 r. wnioskodawczyni wnosiła jak dotychczas, zaś uczestnik postępowania wniósł o oddalenie wniosku w całości jako bezzasadnego.

Sąd ustalił, co następuje:

Małoletnia Z. K. urodzona w dniu (...) jest dzieckiem P. K. i A. M., pochodzącym z ich związku nieformalnego.

A. M. знаła P. K. jeszcze z czasów młodości. Gdy spotkali się po latach P. K. opowiedział jej, że nie układa mu się w małżeństwie i zamierza się rozwieść. Wnioskodawczyni zaś opowiedziała mu o swojej sytuacji, w tym że jest po rozwodzie i nie weszła w drugim związku. Wówczas P. K. zaczął ją adorować, przyjeżdżał do jej domu, kupował kwiaty i ostatecznie z nią zamieszkał. Zarazem A. M. miała świadomość posiadanych przez P. K. drastycznych problemów z żoną.

Uczestnicy zamieszkiwali wspólnie z dziećmi wnioskodawczyni z poprzednich związków przez okres około pół roku. P. K. zajmował się córką wnioskodawczyni Nadią, a wnioskodawczyni pracowała. Sytuacja ta trwała dopóki uczestnik postępowania nie został osadzony w zakładzie karnym, gdzie też był odwiedzany przez m.in. wnioskodawczynię i jej córkę Nadię, która zwracała się do P. K. „tata”.

Strony podczas widzeń w zakładzie karnym poczęli dziecko. Małoletnia Z. urodziła się gdy P. K. przebywał jeszcze w tym zakładzie. Uczestnik postępowania uznał dziecko będąc osadzonym. A. M. co tydzień jeździła z córką Z. do więzienia, przy czym po raz pierwszy była z nią na widzeniu u P. K., gdy małoletnia miała dwa tygodnie.

Po opuszczeniu zakładu karnego przez P. K. pod koniec stycznia 2020 r. zamieszkał u A. M., która pojechała z dziećmi go odebrać. Uczestnik też wówczas dokonał sprzedaży koni, zaś uzyskane środki zainwestował w posesję wnioskodawczyni i kupił dla niej samochód. Relacje między stronami początkowo układały się dobrze. Bywało, że P. K. zajmował się dziećmi, w tym karmił córkę Z.. Wnioskodawczyni nie formułowała żadnych zastrzeżeń w zakresie sprawowania przez uczestnika postępowania opieki nad dziećmi. Miała jednak obiekcje, że P. K. nie zarabkował. Uczestnik postępowania wykonywał remonty w domu A. M., tj. malował ściany, robił kominek, wykladał kostkę. Na pogorszenie relacji między stronami wpływ miała również okoliczność, iż okazało się, że P. K. jest chory. Uczestnik postępowania twierdził, że A. M. ma kochanków, szarpał ją i podarł jej ubranie. P. K. robił wnioskodawczyni awantury przy jej dzieciach, dusił ją pasem, a nadto przeciągnął ją po szosie samochodem.

W dniu z 9 na 10 marca 2020 r. w miejscu zamieszkania wnioskodawczyni doszło do interwencji policji, gdy P. K. zaczął się od niej wyprowadzać. W chwili przybycia funkcjonariuszy policji, na skutek zgłoszenia syna wnioskodawczyni W. M. (1), że matka i ojczym awanturują się i są agresywni w stosunku do siebie, P. K. pakował swoje rzeczy do samochodu. Wówczas A. M. przebywająca w mieszkaniu z córkami Z. i Nadią oświadczyła, że przez hałas, który uczestnik postępowania powoduje swoją wyprowadzką ona i dzieci nie mogą spać. Nadto, stwierdziła, że P. K. jest agresywny i wulgarny w stosunku do niej, wypowiada w jej kierunku obelgi co słyszą jej dzieci oraz jej matka. Wówczas też wezwano P. K. do zaprzestania pakowania rzeczy, aby nie zakłócał już ciszy i spoczynku nocnego. Uczestnik postępowania nie stosował się do wydawanych mu poleceń i ignorował funkcjonariuszy. Wobec niego zostały użyte środki przymusu bezpośredniego. Podczas tej interwencji od P. K. nie była wyczuwalna woń alkoholu. Nałożono na niego mandat karny w wysokości 200 zł z art. 51 § 1 k.w., którego przyjęcia odmówił.

Z kolei w dniu 13 marca 2020 r. P. K. zgłosił interwencję na A. M., iż zostawiła ich wspólne dziecko pod opieką sąsiadki, która ma być niepełnosprawna i on sobie nie życzy. Funkcjonariusze policji ustalili, że dziecko znajdowało się pod opieką osób dorosłych, tj. sąsiadki, która nie była niepełnosprawna oraz 19 – letniego syna. Stwierdzono, że dziecko nie było zagrożone. Podczas interwencji przyjechała A. M.. Zgłoszenie okazało się bezpodstawne. Na P. K. nałożono mandat karny, którego przyjęcia odmówił.

W późniejszym czasie uczestnik postępowania prosił wnioskodawczynię, aby go przyjęła i wrócił do niej po okresie miesiąca.

Uczestnik postępowania awanturował się, przy czym miało to miejsce również w nocy i w obecności córki Z.. P. K. zarzucał A. M. zdrady i wyzywał, używając niecenzuralnych słów.

Gdy wnioskodawczyni uświadła Z., chodziła do córki Nadii, której pomagałam zasnąć i bywało, że czasami z nią zasnęła. P. K. przychodził i robił awantury, darł A. M. piżamy. Wnioskodawczyni wówczas często zabierała Z. i uciekała z nią do pokoju drugiej córki, gdzie spała na podłodze.

P. K. opiekował się małoletnią Z. i była sytuacja, że, w dniu 6.07.2020 r. zabrał ją na 18 stkę organizowaną przez jego siostrę.

Uczestnik postępowania ostatecznie wyprowadził się od A. M. w lipcu 2020 r.

W tym miesiącu też A. M. w dniu 31.07.2020 r. dopuściła się rękoczynów względem uczestnika postępowania. Tego dnia wnioskodawczyni zgłosiła policji, że została ugryziona w rękę przez P. K..

Po wyprowadzce P. K. doszło do sytuacji, że przyjechał w nocy do wnioskodawczyni z przyczepką i powyrzucał w błoto m.in. zabawki dziewczynek.

Zdarzało się, że gdy P. K. przyjeżdżał pod dom do wnioskodawczyni, wówczas wyzywał ją od „kurwy” i „szmaty”.

Uczestnik postępowania przyjeżdżał do miejsca zamieszkania wnioskodawczyni chcąc spotkać się z córką Z.. Nie był jednak wpuszczany przez A. M..

Miała miejsce sytuacja, że P. K. krzyczał pod oknem, iż będzie chciał ustalić kontakty z córką, a później kierował w stosunku do wnioskodawczyni niecenzuralne słowa i poniszczył kwiaty.

W dniu 5 sierpnia 2020 r. P. K. dokonał zgłoszenia na policję, że nie może się spotkać z córką Z., gdyż była partnerka nie chciała mu jej wydać. Wówczas funkcjonariusze udali się do miejsca zamieszkania A. M., która wskazała, że P. K. oświadczył jej, iż jeśli on nie będzie miał córki to ona też nie będzie jej miała. Wnioskodawczyni podała, że obawiała się, iż uczestnik postępowania może zrobić krzywdę małoletniej i dlatego jej nie wydała. A. M. poinformowała P. K., żeby założył sprawę sądową o widzenia z córką.

Natomiast w dniu 6 sierpnia 2020 r. uczestnik postępowania zgłosił, iż była partnerka nie chce wpuścić go na posesję, gdyż chciał się widzieć z dzieckiem. P. K. twierdził, że dziecku może dziać się krzywda, gdyż słyszał płacz dziecka. Funkcjonariusze policji nie potwierdzili, aby dziecku coś zagrażało lub działa się krzywda.

Kolejno w dniu 15 sierpnia 2020 r. A. M. zawiadomiła policję o awanturującym się byłym konkubencie. W trakcie interwencji P. K. oświadczył, że chce widywać się z dzieckiem nie kierując sprawy do Sądu. A. M. oświadczyła uczestnikowi postępowania, iż nie chce się z nim dogadywać i nie będzie prowadziła z nim żadnych rozmów.

W dniu 19 sierpnia 2020 r. doszło do interwencji policji, gdyż P. K. przyjechał do miejsca zamieszkania A. M. i nie chciał opuścić jej posesji. Uczestnik postępowania oświadczył funkcjonariuszom, że przyjechał zobaczyć się córką Z., a nadto że matka małoletniej nie chce się z nim widzieć i utrudnia kontakt z córką. Podczas interwencji doszło do wyzwisk. A. M. w zakresie kontaktów P. K. z córką oświadczyła, aby udał się do Sądu, albowiem nie ma zamiaru wydać mu córki z racji tego, że jest za mała.

Uczestnik postępowania około października/listopada 2020 r. był zobaczyć córkę, lecz wówczas nie miał z nią kontaktu.

P. K. telefonował do wnioskodawczyni i ją wyzywał. Wobec tego, zablokowała go od chwili wyprowadzki. Ponadto, A. K. zablokowała portale i F.. Dodatkowo, wnioskodawczyni zablokowała numery członków rodziny P. K., kierując się tym, że siostra uczestnika postępowania dzwoniła do niej z pretensjami.

W sprawie III RC 242/20 przed Sądem Rejonowym w Kole prowadzone było postępowanie z powództwa P. K. przeciwko A. M. oraz małoletniej Z. K. o ustalenie bezskuteczności uznania ojcostwa. Wyrokiem z dnia 25 października 2021 r. ww. powództwo zostało oddalone. Wyrok ten stał się prawomocny w dniu 3 listopada 2021 r. W toku tego

postępowania przeprowadzone zostały badania DNA. Miała bowiem miejsce sytuacja, że A. M. powiedziała P. K., iż Z. nie jest jego córką. Podczas tych badań uczestnik postępowania miał ostatni osobisty kontakt z córką. Wówczas, gdy wnioskodawczyni siedziała z córką, P. K. podbiegł i krzyknął Z., zaś do A. M. powiedział, że ją zamknie, a małoletnią będzie sam wychowywał. Małoletnia przytuliła się wtedy do matki i w ogóle nie reagowała.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 1 marca 2022 r. w sprawie II K 432/20 A. M. została uznana za winną tego, że w dniu 31 lipca 2020 r. w miejscowości T. 41 gm. K. naruszyła nietykalność cielesną P. K. w ten sposób, że uderzając otwartą ręką w twarz, dusząc, drapiąc po klatce piersiowej i po szyi oraz kopiąc spowodowała u P. K. powierzchowne otarcia naskórka twarzy, ramienia i przedramienia lewego, okolicy obojczykowej i podobojczykowej lewej oraz powłok brzucha, a nadto linijne zaczerwienienia skóry szyi i ramienia prawego tj. popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. i za to wymierzono jej karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych w wysokości po 15 złotych każda z nich. Dodatkowo Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł wobec A. M. na rzecz P. K. nawiązkę w kwocie 1.000 zł. Od powyższego wyroku apelacje wnieśli A. M. i P. K.. Wyrokiem z dnia 1 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Koninie w sprawie II Ka 160/22 zmienił ww. wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył wobec A. M. postępowanie karne o przypisane jej przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. na okres próby wynoszący dwa lata. Zarazem Sąd Okręgowy w Koninie na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł od A. M. na rzecz P. K. nawiązkę w kwocie 1.000 zł. Natomiast w pozostałej części utrzymał powyższy wyrok w mocy.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 5 kwietnia 2013 r. w sprawie II K 19/13 P. K. został skazany za to, że w krótkich odstępach czasu działając z góry powziętym zamiarem nakłaniał do składania fałszywych zeznań ustalona osobę, oraz złożył fałszywe zeznania, w ten sposób, że w czerwcu 2012 r. w miejscowości K., w woj. (...) nakłaniał M. K. (1) do składania fałszywych zeznań w toku postępowania karnego prowadzonego przez Komendę Powiatową Policji w K., w ten sposób, że prosił wymienionego o zeznanie, iż był on świadkiem zdarzenia w dniu 31.05.2012 r. w O. oraz przedstawienie tego zdarzenia w sposób przez siebie wskazany, podczas gdy w rzeczywistości M. K. (1) nie był świadkiem przedmiotowego zdarzenia oraz w dniu 12.06.2012 r. w Komendzie Powiatowej Policji w K., w woj. (...), będąc przesłuchiwany w charakterze świadka w postępowaniu karnym dotyczącym uszkodzenia ciała K. G. złożył fałszywe zeznania, w ten sposób, że zeznał, że na stacji paliw w K. M. K. (2) powiedział mu, że widział zdarzenie z dnia 31.05.2012 r. w O., w którym brał udział P. K., podczas gdy w rzeczywistości M. K. (2) nie spotkał się z P. K. na wskazanej stacji oraz nie mówił, iż był świadkiem zdarzenia z dnia 31.05.2012 r. w O., tj. za czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności, której wykonanie zostało warunkowo zawieszona na okres czterech lat próby. Zarazem Sąd wymierzył P. K. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda.

Nadto, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 30 maja 2017 r. w sprawie II K 503/16 P. K. został skazany za to, że w okresie od lutego 2016 roku do 4 kwietnia 2016 roku w miejscowości K., gm. Koło w woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie na żoną W. K. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe podczas których używał wobec niej słów powszechnie uznanych za obraźliwe, poniżał, groził pobiciem oraz stosował wobec W. K. przemoc fizyczną w ten sposób, że bił ją rękoma po twarzy, uderzał pięściami po całym ciele, popychał, podduszał, przyciskał drzwiami, szarpał za włosy, a nadto w nieustaloną noc na przełomie lutego i marca 2016 r. przy użyciu przemocy polegającej na stosowaniu siły fizycznej i przełamaniu oporu pokrzywdzonej doprowadził W. K. wbrew jej woli do obcowania płciowego zmuszając ją do odbycia stosunku genitalnego i analnego oraz w dniu 4 kwietnia 2016 roku, przy użyciu przemocy polegającej na popychaniu, ściągnięciu siłą ubrania, duszeniu polegającym na zaciskaniu ręki na szyi, uderzaniu pięściami po tułowiu i okolicach głowy, gryzieniu po piersiach i w okolicy lewego kolana, przełamując opór pokrzywdzonej, doprowadził W. K. do obcowania płciowego wbrew jej woli, odbywając z nią stosunek genitalny i analny, tj. za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę trzech lat pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 41a § 1 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej W. K. na odległość mniejszą niż 200 metrów oraz zakaz kontaktowania się z wyżej wskazaną pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób na okres 5 lat. Poza tym, Sąd na podstawie art. 41a § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. środek karny w postaci nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie

z pokrzywdzoną W. K. w miejscowości K. na okres 5 lat ustalając, że powyższy nakaz winien być wykonany z dniem uprawomocnienia się niniejszego wyroku.

Następnie wyrokiem z dnia 6 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w Kole w sprawie II K 795/16 skazał P. K. za to, że działając w warunkach ciągu przestępstw dopuścił się następujących przestępstw: w okresie od lutego 2016 roku do dnia 7 października 2016 roku w miejscowości K. gm. Koło w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru kierował groźby karalne pod adresem M. M. (1) i S. M. w ten sposób, że wielokrotnie nachodził ich w miejscu zamieszkania, zaczepiał i wypowiadał w ich kierunku, niejednokrotnie w obecności innych osób, groźby pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonych uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz w dniu 24 sierpnia 2016 roku w miejscowości K. gm. Koło w woj. (...) kierował pod adresem swojej żony W. K. groźby karalne podpalenia kempingu oraz domu, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. za popełnienie ciągu dwóch przestępstw z art. 190 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i art. 190 § 1 k.k. w zw. z 91 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Równocześnie Sąd na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonych M. M. (1), S. M. i W. K. – na odległość nie mniejszą niż 200 metrów – na okres 5 lat. Nadto, powyższym wyrokiem P. K. został skazany, za to że w dniu 14 listopada 2016 roku w miejscowości K. gm. Koło w woj. (...) uszkodził pokrywę silnika, lewy przedni reflektor oraz pas górny pomiędzy lampami pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) w ten sposób, że kierując ciągnikiem rolniczym z zamontowanym do niego TUR-em uderzył widłami ten pojazd przebijając pokrywę silnika, rozbijając przedni lewy reflektor oraz wgniatając pas górny pomiędzy lampami powodując straty w wysokości 1430 zł działając w ten sposób na szkodę J. M. z tą zmianą, iż Sąd ustalił, że wartość szkody wynosi co najmniej 1.700 zł tj. za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. na karę ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Zarazem Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył wyżej orzeczone względem P. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w rozmiarze dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Dodatkowo Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego J. M. poprzez zapłatę kwoty 1.700 zł.

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Kole w sprawie II K 120/21 skazał P. K. za to, że w dniu 17 sierpnia 2020 r. w miejscowości F. gm. Koło w woj. (...) nie stosował się do orzeczonego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 503/16 z dnia 30 maja 2017 r. zakazu zbliżania do W. K. (obecnie M.) na odległość mniejszą niż 200 m oraz zakazu kontaktowania się z wyżej wskazaną pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób na okres 5 lat oraz zakazu zbliżania się do W. K. (obecnie M.) i M. M. (1) na odległość nie mniejszą niż 200 metrów na okres 5 lat orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 795/16 z dnia 6 czerwca 2018 roku w ten sposób, że na drodze publicznej zaczepiał słownie W. M. (2), a następnie w miejscowości K. kierując samochodem marki C. zjechał na przeciwny pas drogi i jechał na czołowe zderzenie z jadącą rowerem M. M. (1), po czym kilka metrów przed pokrzywdzoną wrócił na swój pas drogi i przejechał obok niej krzycząc do niej oraz w dniu 3 października 2020 r. przed sklepem spożywczym w miejscowości K. gm. Koło w woj. (...) nie stosował się do orzeczonego na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 503/16 z dnia 30 maja 2017 r. zakazu zbliżania do W. K. (obecnie M.) na odległość mniejszą niż 200 m oraz zakazu kontaktowania się z wyżej wskazaną pokrzywdzoną w jakikolwiek sposób na okres 5 lat oraz zakazu zbliżania się do W. K. (obecnie M.) na odległość nie mniejszą niż 200 metrów na okres 5 lat orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole sygn. akt II K 795/16 z dnia 6 czerwca 2018 roku w ten sposób, że celowo podjechał samochodem osobowym pod sklep spożywczy za samochodem osobowym w którym poruszali się M. J. i W. M. (2) gdzie zaczepiał słownie M. J. mówiąc, że „śpisz z moją kurwą na moim łóżku”, tj. za popełnienie ciągu dwóch przestępstw z art. 244 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. na karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie II K 122/22 P. K. został uznany za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia stycznia 2020 r. do 31 lipca 2020 r. w m. T. w woj. (...) znęcała się psychicznie nad swoją ówczesną partnerką A. M. poprzez wszczynanie awantur, podczas których wielokrotnie oskarżała ją o liczne zdrady i prostytuowanie się, jednocześnie ubliżając jej słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, groził pozbawieniem życia oraz niszczył mienie należące do pokrzywdzonej, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w

Kole II Wydział Karny w sprawie II K 448/19, między innymi, za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k., tj. popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Poza tym, P. K. powołanym wyrokiem został uznany za winnego tego, że w okresie od 31 lipca 2020 roku do 27 kwietnia 2021 roku w m. T. oraz w K. w woj. (...), uporczywie nękał swoją partnerkę A. M. poprzez przyjeżdżanie o różnych porach dnia i nocy, bez zapowiedzi, pod jej dom, oraz nachodzenie w miejscach publicznych i uciążenie jej wówczas słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, niejednokrotnie w taki sposób aby było to zauważalne i usłyszane przez inne osoby, bezpodstawne wzywianie interwencji policji, wyrzucanie przed posesję należących do niej przedmiotów, wysyłanie o różnych porach dnia i nocy korespondencji sms zawierającej w swojej treści pogróżki, słowa wulgarne i obraźliwe, czym wzbudził u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia, poniżenia i udręczenia oraz w sposób znaczący naruszył jej prywatność, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 2 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kole II Wydział Karny w sprawie II K 448/19, między innymi za czyn z art. 190 § 1 k.k., tj. popełnienia przestępstwa z art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednego roku pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył wyżej orzeczone wobec P. K. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną jednego roku i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności. Nadto, Sąd na podstawie art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec P. K. zakaz zbliżania się do pokrzywdzonej A. M. na odległość mniejszą niż 100 metrów i zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną A. M. w jakikolwiek sposób przez okres 3 lat, za wyjątkiem spraw związanych z kontaktami z małoletnią wspólną córką.

Uczestnik postępowania posiada względem córki obowiązek alimentacyjny, który został skonkretyzowany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kole z dnia 31 maja 2022 r. wydanym w sprawie III RC 191/20. P. K. posiada zaległości alimentacyjne, prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, które jest bezskuteczne. Uczestnik postępowania przekazem pocztowym wysłał A. M. alimenty na córkę za miesiące wrzesień, październik i listopad 2022 r. w pełnej kwocie po 400 zł miesięcznie. Od grudnia 2022 r. świadczenia wypłaca fundusz alimentacyjny.

P. K. wystąpił do tutejszego Sądu z wnioskiem o uregulowanie jego kontaktów z córką Z.. Postępowanie w tym zakresie prowadzone jest w sprawie I. N. 497/22 i pozostaje w toku.

Z. ma ukończone 4 lata. Małoletnia nie wie, iż P. K. jest jej ojcem. Nie zdarzyło się, aby uczestnik postępowania uderzył córkę.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo zeznań świadków: K. M. (e-protokół (...):03:11 – 00:15:42, k.50-50v); W. M. (1) (e-protokół (...):15:42 – 00:23:19, k.50v); Z. S. (e-protokół (...):23:19 – 00:31:40, k.50v-51) oraz częściowo zeznań świadków: L. K. (e-protokół (...):00:38-00:29:41, k.108-108v); W. S. (e-protokół (...):29:41 – 01:04:12, k.109-109v), a ponadto na podstawie dowodów z dokumentów: odpisu skróconego aktu urodzenia (k.6); dokumentacji fotograficznej (k.42-43); wydruków wiadomości tekstowych (k.44-49 oraz k.123); płyt DVD (k.58 i k.128 - koperty); odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 5 kwietnia 2013 r. w sprawie II K 19/13 (k.68); odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 1 marca 2020 r. w sprawie II K 432/20 (k.69); odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 6 czerwca 2018 r. w sprawie II K 795/16 (k.70-71); odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 1 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 120/21 (k.72); wykazu interwencji wraz z kopiami odpisów notatników służbowych i kopiami notatek urzędowych (k.112-122); wydruku wyroku Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 1 lipca 2022 r. w sprawie II Ka 160/22 (k.124); kopii decyzji z dnia 13 grudnia 2022 r. (k.135-138); wydruku wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 1 lutego 2023 r. w sprawie II K 122/22 (k.148), jak również na podstawie częściowo zeznań wnioskodawczyni A. M. (e-protokół (...):01:16 – 00:43:29, k.144-145v) i uzupełniających zeznań wnioskodawczyni A. M. (e-protokół (...):14:00 – 00:16:12, k.159v) oraz częściowo zeznań uczestnika postępowania P. K. (e-protokół (...):44:05 – 01:24:31 oraz 01:25:19 – 01:26:34, k.145v-146v) i uzupełniających zeznań uczestnika postępowania P. K. (e-protokół (...):04:55 – 00:11:18, k.159v).

Postanowieniem wydanym na terminie rozprawy w dniu 24 maja 2023 r. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominął wniosek pełnomocnika uczestnika o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków J. O. i T. M., albowiem był nieistotny dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania.

Kolejnym postanowieniem wydanym na ww. terminie rozprawy Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. pominął wniosek uczestnika o przeprowadzenie dowodu z nagrania z płyty CD (k.158 – koperta) z rozmowy telefonicznej z J. O., gdyż również zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania.

Za nieprzydatne do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd uznał dokumenty złożone przez wnioskodawczynię w poczet materiału dowodowego, tj. kopie potwierdzeń wypłaty z rachunku bankowego (k.139-140), kopię polecenia przelewu (k.141) i kopie pism informacyjnych (k.142-143).

Sąd za częściowo wiarygodne uznał zeznania świadków K. M., W. M. (1), Z. S., gdyż z uwagi na znaczne zaangażowanie emocjonalne po stronie wnioskodawczyni nie sposób uznać, że ich relacja była w pełni obiektywna. Nie mniej wskazani świadkowie potwierdzili okoliczności, że rodzice małoletniej rozstali się w konflikcie, który trwa do dzisiaj.

Nadto, Sąd w taki sam sposób ocenił zeznania świadków L. K. i W. S., albowiem ich relacja także odznaczała się istotnym ładunkiem emocjonalnym po stronie uczestnika postępowania przez co nie sposób jej uznać za pozbawioną subiektywnych ocen. Świadcowie Ci również potwierdzili istnienie konfliktu między rodzicami małoletniej.

Jako częściowo wiarygodne Sąd ocenił zarówno zeznania wnioskodawczyni A. M., jak i zeznania uczestnika postępowania P. K., albowiem strony w swoich relacjach przedstawiały sytuację przez pryzmat własnych przeżyć, wzajemnych żali i rozczarowań, każda dążąc do ukazania drugiego rodzica w gorszym świetle i obarczając winą za istniejący stan rzeczy.

Sąd zważył, co następuje:

W realiach niniejszej sprawy wnioskodawczyni A. M. wносиła o pozbawienie uczestnika postępowania P. K. władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką Z. K..

Stosownie do art. 95 § 1 i § 3 k.r.o. władza rodzicielska obejmuje w szczególności obowiązek i prawo rodziców do wykonywania pieczy nad osobą i majątkiem dziecka oraz do wychowania dziecka, z poszanowaniem jego godności i praw. Władza rodzicielska powinna być wykonywana tak, jak tego wymaga dobro dziecka i interes społeczny. Z kolei w myśl art. 96 § 1 k.r.o. rodzice wychowują dziecko pozostające pod ich władzą rodzicielską i kierują nim. Obowiązani są troszczyć się o fizyczny i duchowy rozwój dziecka i przygotować je należycie do pracy dla dobra społeczeństwa odpowiednio do jego uzdolnień. Treść pojęcia „dobro dziecka” podlega każdorazowemu ustaleniu na tle okoliczności konkretnej sprawy. Biorąc pod uwagę przepisy dotyczące obowiązków rodziców wobec dzieci, można w najprostszej postaci sprowadzić dobro dziecka do zapewnienia mu warunków rozwoju osobowego (duchowego) i egzystencji materialnej. Przy ocenie dobra dziecka nie można też pomijać obiektywnych uwarunkowań takich jak : wiek dziecka, jego płeć, cechy charakterologiczne rodziców, wzajemny stosunek rodziców do siebie , do dziecka oraz do krewnych dziecka. Nie bez znaczenia są również subiektywne kryteria, takie jak wrażliwość dziecka, poczucie bezpieczeństwa dziecka.

Zgodnie z art. 111 § 1 k.r.o., jeżeli władza rodzicielska nie może być wykonywana z powodu trwałej przeszkody albo jeżeli rodzice nadużywają władzy rodzicielskiej lub w sposób rażący zaniedbują swe obowiązki względem dziecka, sąd opiekuńczy pozbawi rodziców władzy rodzicielskiej. Pozbawienie władzy rodzicielskiej może być orzeczone także w stosunku do jednego z rodziców.

Zdaniem Sądu, w świetle zgromadzonego w przedmiotowej sprawie materiału dowodowego wnioski A. M. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Przede wszystkim na gruncie niniejszej sprawy nie występuje trwała przeszkoda uniemożliwiająca uczestnikowi postępowania wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnią córką Z.. Ponadto, brak jest podstaw do stwierdzenia, że dochodzi do nadużywania przez uczestnika postępowania władzy rodzicielskiej względem córki, bądź że uczestnik w sposób rażący zaniedbuje swoje obowiązki rodzicielskie skoro, wnioskodawczyni A. M. od czasu wyprowadzki uczestnika uniemożliwia mu utrzymywanie kontaktów z małoletnią córką w jakiegokolwiek

formie i uczestnik w ogóle nie uczestniczy w życiu dziecka. Wprawdzie uczestnik postępowania zamieszkując wspólnie z wnioskodawczynią i małoletnią córką dopuszczał się w jej obecności nieprawidłowych zachowań, wszczynając awantury i kierując pod adresem A. M. wyzwiska z użyciem niecenzuralnego słownictwa, jednak matka małoletniej w tym zakresie również nie prezentowała prawidłowej postawy będąc również osobą agresywną i wulgarną w stosunku do uczestnika. W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowody wskazuje na duży konflikt związany z rozstaniem rodziców małoletniej córki, w którym to konflikcie dziecko stało się kartą przetargową. Sam konflikt nie powoduje automatycznie uznania, że któreś z rodziców winno być pozbawione władzy rodzicielskiej nad małoletnim dziećmi, inaczej w każdej sprawie rozwodowej, sąd rozwodowy pozbawiałby rodziców władzy rodzicielskiej. Zarazem podnoszenie w toku niniejszego postępowania faktu karalności uczestnika postępowania jest nadużyciem ze wnioskodawczyni, skoro związała się z P. K. podczas trwającej przed tutejszym sądem sprawy karnej. Jednocześnie wnioskodawczyni odwiedzała uczestnika w zakładzie karnym, a z czasem zdecydowała się na dziecko z nim mając świadomość jaką jest osobą i za jakie czyny przede wszystkim względem byłej małżonki został skazany. Wnioskodawczyni jak sama przyznała w swoich zeznaniach jeździła wraz z córką do zakładu karnego na widzenia z P. K.. Po raz pierwszy zabrała tam córkę, gdy miała dwa tygodnie (!). Prezentując taką postawę rodzicielską już od pierwszych dni życia córki A. M. winna też ponosić odpowiedzialność za zaistniały stan rzeczy, albowiem mogła i powinna zakładać, że wspólne wychowanie dziecka z uczestnikiem postępowania może okazać się kłopotliwe.

Zaniedbywanie władzy rodzicielskiej może przybierać różne postacie, wynikające np. z braku kontaktów, braku zaangażowania w proces wychowawczy czy też polegające na uchylaniu się od świadczeń alimentacyjnych. Pojęcie zaniedbań należy rozumieć zatem szeroko i obejmuje każde zawinione zaniedbanie właściwego sposobu postępowania, które sprawia – choćby pośrednio – że dobro dziecka jest zagrożone i które świadczy o tym, iż rodzicowi brak dostatecznych kwalifikacji do wykonywania władzy rodzicielskiej. Istotne jest przy tym, jak zaznaczono powyżej, aby zaniedbywanie obowiązków rodzicielskich miało charakter rażący.

Jak już była wyżej mowa A. M. nie pozwalała na kontakty uczestnika postępowania z córką w związku z czym po rozstaniu rodziców małoletniej przestał on istnieć w życiu córki i ostatni raz małoletnia widziała ojca podczas badań DNA. Wnioskodawczyni w swoich zeznaniach sama przyznała, że małoletnia Z. nawet nie ma świadomości, że P. K. jest jej ojcem. Wprawdzie to P. K. zainicjował postępowanie o ustalenie bezskuteczności uznania małoletniej Z., jednak jego wątpliwości co do jej ojcostwa wywołały słowa A. M., że nie jest on ojcem małoletniej, co zresztą sama przyznała w swoich zeznaniach. Abstrahując od pobudek jakimi się kierowała postępowanie wnioskodawczyni należy uznać za nieodpowiedzialne i wskazujące na niskie predyspozycje rodzicielskie. Z uwagi na postawę wnioskodawczyni P. K. nie ma w ogóle styczności z córką, został zablokowany przez A. M., przez to nie sposób uznać, że w ogóle ma możliwość realizowania swoich obowiązków rodzicielskich. W ocenie Sądu całość zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, że wnioskodawczyni i uczestnik nie dojrżeli do roli rodzicielskiej, mają obydwoje niskie predyspozycje rodzicielskie i powinni oboje podjąć terapie i wziąć udział w warsztatach podnoszących kompetencje rodzicielskie. Podkreślenia wymaga, że P. K. dąży do kontaktów z córką, co znalazło wyraz w zainicjowanym przez niego postępowaniu sądowym o uregulowanie kontaktów z córką.

Sąd nie stracił z pola widzenia, że uczestnik postępowania nie spełniał regularnie obowiązku alimentacyjnego względem córki i obecnie świadczenia wypłaca fundusz alimentacyjny, jednak P. K. przyznał, że wynika to z jego złej sytuacji finansowej, która była także powodem rozstania rodziców małoletniej.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd w punkcie I postanowienia oddalił przedmiotowy wniosek. Podkreślić należy, że za obecny stan sprawy nie sposób winić wyłącznie P. K.. Nie można zapominać, że A. M. posiada dzieci z kilku związków i z żadnym z ojców nie potrafiła stworzyć stałego związku, aby zapewnić dzieciom w pełni prawidłowe warunki do należytego rozwoju. Dodatkowo, ojciec starszej córki wnioskodawczyni Nadii został pozbawiony nad nią władzy rodzicielskiej.

Natomiast w punkcie II postanowienia Sąd na podstawie § 4 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.) przyznał

od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. L. kwotę 480,00 zł (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu.

Z kolei w punkcie III postanowienia Sąd nieuiszczonymi kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa, biorąc pod uwagę trudną sytuację ekonomiczną wnioskodawczynie A. M..

Na marginesie Sąd wskazuje, iż w orzeczeniu kończącym omyłkowo nie zostało zawarte rozstrzygnięcie o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu. Wobec tego, Sąd dokonał uzupełnienia orzeczenia końcowego w tym zakresie postanowieniem z dnia 30 czerwca 2023 r.

Niezależnie od powyższego zaznaczyć należy, iż A. M. we wniosku inicjującym przedmiotowe postępowanie wносиła ewentualnie o ograniczenie P. K. praw i o ustalenie miejsca pobytu córki Z. w każdorazowym miejscu zamieszkania matki.

Zdaniem Sądu, na gruncie niniejszej sprawy wnioski te nie zasługiwały na uwzględnienie. W myśl art. 107 § 1 k.r.o., jeżeli władza rodzicielska przysługuje obojgu rodzicom żyjącym w rozłączeniu, Sąd opiekuńczy może ze względu na dobro dziecka określić sposób jej wykonywania. Sąd pozostawia władzę rodzicielską obojgu rodzicom, jeżeli przedstawili zgodne z dobrem dziecka pisemne porozumienie o sposobie wykonywania władzy rodzicielskiej (...). Stosownie zaś do art. 107 § 2 k.r.o., w braku porozumienia, o którym mowa w § 1, Sąd, uwzględniając prawo dziecka do wychowania przez oboje rodziców, rozstrzyga o sposobie wspólnego wykonywania władzy rodzicielskiej. Sąd może powierzyć wykonywanie władzy rodzicielskiej jednemu z rodziców, ograniczając władzę rodzicielską drugiego do określonych obowiązków i uprawnień w stosunku do osoby dziecka, jeżeli dobro dziecka za tym przemawia.

Poczynione w sprawie ustalenia niewątpliwie świadczą o skonfliktowaniu rodziców małoletniej Z.. Niemniej jednak wnioskodawczynie nie wykazała, aby w jakikolwiek zakresie nie mogła wykonywać władzy rodzicielskiej, uczestnik w ogóle nie istnieje w życiu dziecka, ale wyłącznie z uwagi na postawę wnioskodawczynie. W toku niniejszego postępowania nie ujawniły się też okoliczności świadczące o tym, że P. K. kwestionuje dotychczasowe pełnienie przez A. M. roli rodzica wiodącego w stosunku do córki Z., a przez to również, że to przy niej jako matce winno znajdować się miejsce pobytu małoletniej. Dotychczas uczestnik postępowania koncentrował się na uzyskaniu możliwości kontaktów z córką. Niemożność porozumienia się w tym zakresie z A. M. skłoniła go ostatecznie do zainicjowania postępowania sądowego w tym przedmiocie, które nadal się toczy.

Sędzia

Agnieszka Skiera-Bilska